

— Какъ! не трѣбваше! издума укоризнено Балчевъ.

— Не, не споменахъ името; само тъй... каза позачървена Саво. Ние съ баба Фонка си бѣбримъ ...и тя вдовица, както мене, утѣшава ме...когато не е тука Еленка..— Тая карта е на България, хубава ли е?

— Доста сполучена.

— Отъ ржката на Еленка... Искусна е въ всичко.. И азъ се гордѣхъ, тя ми е едничката надежда...

..Когато Балчевъ си излѣзе, Саво остана доста врѣме замислена върху цвѣта на роклята, която щеше да купи на Еленка за празника; па мина въ другата стаичка, дѣто врѣше тенджерката, за да приготви обѣда.

Вечеръ. Есененъ вѣтръръ духаше и разнасяше по покривитѣ сухитѣ листи, грабнати отъ дърветата. Вратата се отвори и Еленка си дойде отъ училището. Тя бѣ навела очи къмъ земята. Майка ѝ я погледна очудено.

— Какво има, Елено, ти си плакала?

Еленка се тръшна на мендерея, закри очи съ ржцѣтѣ си и хвана да поима съ гласъ.

Саво я гледаше смаяна.

— Кажи ми кой те е докачилъ, Елено?

Еленка плачеше.

— Погледни ме мари! отговори! извика Саво нетърпеливо.

Еленка не прѣстояше да хълца, безъ да погледне нито единъ пжтъ майка си.

Саво кипна. Тя се развика разярена. Еленкиния плачъ и упоритото таене причината му я